

Sprawa C-403/19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

24 maja 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Conseil d'État (Francja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

24 kwietnia 2019 r.

Strona skarżąca:

Société Générale SA

Strona przeciwna:

Ministre de l'Action et des Comptes publics

CONSEIL D'ÉTAT

orzekając w trybie spornym

[...]

REPUBLIKA FRANCUSKA

W IMIENIU NARODU FRANCUSKIEGO

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [dane administracyjne] [...] Mając na względzie opisane poniżej postępowanie:

Spółka akcyjna Société Générale, jako spółka dominująca podatkowej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi Société Générale Asset Management (SGAM) Banque, wniosła do tribunal administratif de Montreuil (sądu administracyjnego w Montreuil, Francja) o zwolnienie z obowiązku zapłaty

dotychczasowych zobowiązań podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych, którym podlegała w latach obrotowych 2004 i 2005 oraz związanych z nimi kar. Wyrokiem [...] z dnia 3 lutego 2011 r. tribunal administratif de Montreuil uwzględnił ten wniosek.

Wyrokiem [...] z dnia 17 marca 2016 r. cour administrative d'appel de Versailles (apelacyjny sąd administracyjny w Wersalu), uwzględniając apelację wniesioną przez ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'Etat (ministra ds. budżetu, finansów publicznych, służby publicznej i reformy państwa), uchylił ten wyrok i ponownie nałożył na spółkę dodatkowe zobowiązania podatkowe, których dotyczyło zwolnienie orzeczone przez tribunal administratif de Montreuil.

[...] Société Générale wnosi do Conseil d'Etat o:

- 1°) uchylenie tego wyroku;
- 2°) rozpoznanie sprawy co do istoty i oddalenie apelacji wniesionej przez ministra;
- 3°) tytułem żądania ewentualnego, skierowanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; **[Or. 2]**
- 4°) zasądzenie od skarbu państwa kwoty 5 000 EUR na podstawie art. L. 761-1 code de justice administrative (kodeksu postępowania przed sądami administracyjnymi).

Spółka ta podnosi, że cour administrative d'appel de Versailles:

- po uchyleniu wyroku wydanego przez tribunal administratif de Montreuil nie rozpoznał zarzutu, który podniosła ona przed tym sądem, dotyczącego możliwości powołania się na oficjalną interpretację znajdującą się w administracyjnej bazie danych pod sygnaturą 5 I-3226, i naruszył przepis art. L. 80 A livre des procédures fiscales (kodeksu postępowania podatkowego);
- dokonał błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych i naruszył przepisy code général des impôts (ogólnego kodeksu podatkowego) w związku z postanowieniami art. 24 umów podatkowych zawartych odpowiednio pomiędzy: Francją a Włochami, Francją a Zjednoczonym Królestwem i Francją a Niderlandami, orzekając, że kwoty przelewane przez spółkę SGAM Banque jej klientom w związku z papierami wartościowymi, które spółka ta otrzymała na zabezpieczenie udzielonych im przez nią pożyczek papierów wartościowych lub które posiadała w ramach transakcji strukturyzacji funduszy, stanowiły, na potrzeby obliczania pułapu ulg podatkowych, jakie mogły przysługiwać tej spółce na podstawie umów podatkowych, obciążenia podlegające odliczeniu od zagranicznych dywidend pobranych w związku z tymi papierami wartościowymi;

- niewystarczająco uzasadnił swój wyrok i dokonał błędnej oceny przedstawionego materiału dowodowego, stwierdzając, że spółka ta ograniczyła się do kwestionowania istnienia bezpośredniego związku pomiędzy kwotami przelanyymi kontrahentom spółki SGAM Banque a nabyciem, posiadaniem lub zbyciem tych papierów wartościowych;

- niewystarczająco uzasadnił swój wyrok i naruszył prawo, orzekając, że odliczenie kwot przelanych na podstawie umów pożyczki papierów wartościowych lub w ramach transakcji strukturyzacji funduszy na potrzeby obliczania pułapu ulg podatkowych nie narusza swobody przepływu kapitału chronionej prawem Unii Europejskiej.

[...] ministre de l'action et des comptes publics (minister ds. działań i rachunków publicznych) wnosi o oddalenie skargi. Twierdzi on, że zarzuty podniesione przez Société Générale są bezzasadne.

Uwzględniając pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy;

Uwzględniając:

- Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską;
- Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- umowę pomiędzy rządem Republiki Francuskiej a rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz zapobieganiu uchylaniu się od opodatkowania w dziedzinie podatków dochodowych, podpisaną w Londynie w dniu 22 maja 1968 r.; **[Or. 3]**
- umowę pomiędzy rządem Republiki Francuskiej a rządem Królestwa Niderlandów o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz zapobieganiu uchylaniu się od opodatkowania w dziedzinie podatków od dochodu i majątku, podpisaną w dniu 16 marca 1973 r.;
- umowę pomiędzy rządem Republiki Francuskiej a rządem Republiki Włoskiej o unikaniu podwójnego opodatkowania w dziedzinie podatków od dochodu i majątku oraz zapobieganiu uchylaniu się od opodatkowania i oszustwom podatkowym, podpisaną w dniu 5 października 1989 r.;
- code général des impôts i livre des procédures fiscales;
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-385/00 (ECLI:EU:C:2002:750);
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie C-513/04 (ECLI:EU:C:2006:713);
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie C-194/06 (ECLI:EU:C:2008:289);

- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawach połączonych C-436/08 i C-437/08 (ECLI:EU:C:2011:61);
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie C-168/11 (ECLI:EU:C:2013:117);
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 września 2015 r. w sprawach połączonych C-10/14, C-14/14 i C-17/14 (ECLI:EU:C:2015:608);
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 24 października 2018 r. w sprawie C-602/17 (ECLI:EU:C:2018:856);
- wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 marca 2019 r. w sprawie C-174/18 (ECLI:EU:C:2019:205);
- orzeczenie Conseil d'Etat z dnia 7 grudnia 2015 r., nr 357189, wydane w trybie spornym (ECLI:FR:CESSR:2015:357189.20151207);
- code de justice administrative;

[...] [wzmianki proceduralne]

Mając na względzie, co następuje:

1. Zgodnie z art. 39 code général des impôts: „1. Zysk netto oblicza się po odliczeniu wszelkich obciążeń [...]”. Zgodnie z art. 209 ust. I akapit pierwszy tego kodeksu, w brzmieniu mającym zastosowanie do spornych lat podatkowych: „Z zastrzeżeniem postanowień niniejszej sekcji, zysk podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych [Or. 4] jest ustalany według zasad określonych w art. 34-45 [...] oraz z uwzględnieniem wyłącznie zysku osiągniętego w przedsiębiorstwach prowadzonych we Francji, jak również w tych przedsiębiorstwach, które podlegają opodatkowaniu we Francji na mocy umowy międzynarodowej dotyczącej unikania podwójnego opodatkowania, [...]”. Zgodnie z art. 220 ust. 1 tego kodeksu, w brzmieniu mającym zastosowanie do tych samych lat podatkowych: „a) Po przedstawieniu dowodów, podatek u źródła związany z dochodami kapitałowymi, o których mowa w art. 108-119, 238f B i 1678a, uzyskanymi przez spółkę lub osobę prawną, jest zaliczany na poczet kwoty podatku należnego od niej na podstawie niniejszego rozdziału. / Jednakże dokonywane z tego tytułu odliczenie nie może przekraczać części tego podatku, która przypada na powyższe dochody. / b) Jeśli chodzi o dochody ze źródeł zagranicznych wyszczególnione w art. 120-123, zaliczenie jest ograniczone do kwoty ulgi podatkowej przewidzianej w umowach międzynarodowych, odpowiadającej podatkowi pobranemu u źródła za granicą lub wprowadzonej zamiast niej obniżce podatku [...] /”.
2. Zgodnie z art. 10 umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz zapobieganiu uchylaniu się od opodatkowania i oszustwom podatkowym zawartej w dniu 5 października 1989 r. pomiędzy Francją a Włochami: „1. Dywidendy

wypłacane przez spółkę będącą rezydentem jednego państwa rezydentowi innego państwa podlegają opodatkowaniu w tym drugim państwie. / 2. Dywidendy te podlegają jednak opodatkowaniu także w państwie, którego rezydentem jest spółka wypłacająca dywidendy oraz zgodnie z prawodawstwem tego państwa [...]”. Zgodnie z postanowieniami art. 24 tej umowy: „Podwójnego opodatkowania unika się następujący sposób: /1. W przypadku Francji: /a) Zyski i inne dochody dodatnie, które pochodzą z Włoch i które zgodnie z umową podlegają opodatkowaniu w tym państwie, podlegają również opodatkowaniu we Francji, gdy uzyskuje je rezydent francuski. Włoskiego podatku nie odlicza się przy obliczaniu dochodu podlegającego opodatkowaniu we Francji. Beneficjent ma jednak prawo do ulgi podatkowej odliczanej od francuskiego podatku, do którego podstawy te dochody są wliczane. Ulga podatkowa stanowi równowartość: / - w przypadku dochodów wyszczególnionych w art. 10, 11, 12, 16 i 17 [...] kwoty podatku zapłaconego we Włoszech zgodnie z przepisami tych artykułów. Nie może ona jednak przekroczyć kwoty francuskiego podatku, która przypada na te dochody [...]”.

3. Zgodnie z art. 9 umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz zapobieganiu uchylaniu się od opodatkowania i oszustwom podatkowym zawartej w dniu 22 maja 1968 r. pomiędzy Francją a Zjednoczonym Królestwem, w brzmieniu mającym zastosowanie do spornych lat podatkowych: „1. a) Dywidendy wypłacane przez spółkę będącą rezydentem Zjednoczonego Królestwa rezydentowi francuskiemu podlegają opodatkowaniu we Francji. / b) W przypadku, gdy rezydentowi francuskiemu przysługuje, na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu, prawo do ulgi podatkowej z tytułu takiej dywidendy, podatek może również zostać pobrany w Zjednoczonym Królestwie. [...]. / 2. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu, rezydent francuski otrzymujący od spółki będącej rezydentem Zjednoczonego Królestwa dywidendy, co do których jest on osobą uprawnioną [beneficial owner], ma prawo, gdy podlega z tytułu tych dywidend opodatkowaniu we Francji, do związanej z nimi ulgi podatkowej, z której miałaby prawo skorzystać osoba fizyczna będąca rezydentem Zjednoczonego Królestwa, gdyby otrzymała te dywidendy, oraz do wypłaty nadwyżki tej ulgi podatkowej nad podatkiem należnym od niego w Zjednoczonym Królestwie [...]”. Zgodnie z postanowieniami art. 24 tej umowy, w brzmieniu mającym zastosowanie do spornych lat podatkowych: „Podwójnego opodatkowania dochodów unika się następujący sposób: /[...] b) W przypadku Francji: /[...] ii) Francja przyznaje rezydentom francuskim, którzy uzyskują dochody wyszczególnione w art. 9 i 17 mające źródło w Zjednoczonym Królestwie i którzy zapłacili podatek w Zjednoczonym Królestwie zgodnie z przepisami rzeczonych artykułów, ulgę podatkową odpowiadającą kwocie podatku zapłaconego w Zjednoczonym Królestwie. Ulga podatkowa nie może przekroczyć kwoty francuskiego podatku przypadającego na powyższe dochody i podlega odliczeniu od podatków wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 akapit b niniejszej umowy, do których podstawy opodatkowania wchodzi te dochody [...]”. **[Or. 5]**
4. Zgodnie z art. 10 umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz zapobieganiu oszustwom podatkowym zawartej w dniu 16 marca 1973 r.

między Francją a Niderlandami: „1. Dywidendy wypłacane przez spółkę będącą rezydentem jednego państwa rezydentowi innego państwa podlegają opodatkowaniu w tym drugim państwie. / 2. Dywidendy te mogą jednak podlegać opodatkowaniu w państwie, którego rezydentem jest spółka wypłacająca dywidendy oraz zgodnie z prawodawstwem tego państwa [...]”. Zgodnie z postanowieniami art. 24 tej umowy: „Podwójnego opodatkowania unika się następujący sposób: / [...] B. – W przypadku Francji:/ [...] b) Jeśli chodzi o dochody wyszczególnione w art. 8, 10, 11, 16 i 17, które zgodnie z tymi przepisami podlegały opodatkowaniu niderlandzkiemu, Francja przyznaje osobom będącym rezydentami francuskimi i otrzymującym takie dochody, ulgę podatkową w kwocie równej podatkowi niderlandzkiemu. / Ulga podatkowa, która nie może przekroczyć kwoty pobranego we Francji podatku od rozpatrywanych dochodów, podlega odliczeniu od podatków wyszczególnionych w art. 2 ust. 3 akapit b, do których podstawy opodatkowania włączone są te dochody”.

5. Z przepisu art. 220 ust. 1 lit. b) code général des impôts, przytoczonego w pkt 1 wynika, że zaliczenie zapłaconego za granicą podatku u źródła z tytułu dochodów ze źródeł zagranicznych, o których mowa w tym przepisie, na poczet podatku należnego we Francji, jest ograniczone do kwoty ulgi podatkowej przewidzianej w podatkowych umowach międzynarodowych, odpowiadającej temu podatkowi u źródła. W przypadku gdy umowa podatkowa zawarta między Francją a innym państwem w celu unikania podwójnego opodatkowania przewiduje, tak jak umowy wymienione w pkt 2-4, że gdy spółka podlegająca opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych we Francji otrzymuje dywidendy od spółki będącej rezydentem innego państwa, które to dywidendy podlegają w tym państwie opodatkowaniu podatkiem u źródła, Francja jest władna opodatkować tę pierwszą spółkę z tytułu tych dywidend, ale że spółka ta ma prawo do ulgi podatkowej podlegającej odliczeniu od podatku dochodowego od osób prawnych, przy czym ulga ta nie może przekroczyć kwoty francuskiego podatku przypadającego na te dochody, to ta maksymalna kwota powinna zostać ustalona, w braku odmiennych postanowień w umowie podatkowej, z zastosowaniem wszystkich przepisów code général des impôts odnoszących się do podatku dochodowego od osób prawnych, w tym przepisów art. 39, mających zastosowanie do podatku dochodowego od osób prawnych na mocy art. 209, a mianowicie poprzez odjęcie od kwoty wypłaconych dywidend, przed pobraniem podatku u źródła, chyba że wyłączają to przepisy szczególne, uzasadnionych kosztów, które zostały poniesione wyłącznie z tytułu nabycia, posiadania lub zbycia papierów wartościowych dających prawo do otrzymania dywidend, które są bezpośrednio związane z ich otrzymaniem i którym nie towarzyszyło świadczenie wzajemne w postaci zwiększenia aktywów.
6. Jak wynika z akt sprawy przedłożonych cour administrative d’appel de Versailles, w latach 2004 i 2005 Société Générale Asset Management (SGAM) Banque realizowała, z jednej strony, transakcje dotyczące pożyczek papierów wartościowych oraz, z drugiej strony, transakcje dotyczące strukturyzacji funduszy. Transakcje dotyczące pożyczek papierów wartościowych obejmowały przekazanie przez pożyczkobiorcę papierów wartościowych przeznaczonych na

zabezpieczenie tych, które były przedmiotem pożyczki udzielonej przez SGAM Banque, przy czym spółka ta stawała się w ten sposób czasowo ich właścicielem. Artykuł 6 (G) (i) wzorca umowy zwanej OSLA (Overseas Securities Lender's Agreement) zawieranej pomiędzy SGAM Banque a jej kontrahentami, przewidywał, że SGAM Banque była co do zasady zobowiązana do zwrotu kontrahentom papierów wartościowych ekwiwalentnych względem tych, które zostały przekazane jako zabezpieczenie, tak aby mogli oni uczestniczyć w wypłacie dywidendy związanej z tymi papierami wartościowymi. Artykuł 6 (G) (ii) stanowił również, że w przypadku braku zwrotu papierów wartościowych umożliwiającego pożyczkobiorcy uzyskanie dywidend, SGAM Banque obowiązana była wypłacić mu kwotę pieniędzy lub przekazać mienie o wartości równej kwocie tych dywidend. Transakcje dotyczące strukturyzacji funduszy polegały w szczególności na zarządzaniu przez SGAM Banque [Or. 6] koszykami akcji odpowiadającymi profilom zarządzania określonym przez kontrahentów banku. W tym kontekście SGAM Banque pobierała dywidendy związane z papierami wartościowymi wchodzącymi w skład koszyków akcji, które nabywała, lecz miała obowiązek, z tytułu usług, które sprzedawała swoim kontrahentom, wypłacać im kwotę odpowiadającą kwocie uzyskanych dywidend, jak również wzrostowi wartości papierów wartościowych. W zamian, kontrahenci płacili na rzecz SGAM Banque stałe wynagrodzenie za zarządzanie koszykiem akcji.

7. W ramach obu typów transakcji SGAM Banque pobrała, jeśli chodzi o papiery wartościowe spółek będących rezydentami Włoch, Zjednoczonego Królestwa i Niderlandów, dywidendy pomniejszone o podatek u źródła uiszczony odpowiednio w tych trzech państwach. W wyniku przeprowadzonej kontroli księgowości SGAM Banque, organ podatkowy zakwestionował odliczenie od kwoty podatku dochodowego od osób prawnych należnego za lata podatkowe 2004 i 2005 części ulg podatkowych odpowiadających temu podatkowi u źródła, które spółka odliczyła od podatku dochodowego od osób prawnych, jakim była opodatkowana we Francji. [...] [powtórzenie informacji dotyczących postępowania zawartych na stronie 1]
8. Société Générale podnosi, że sąd naruszył prawo, oddalając zarzut, zgodnie z którym stosowanie reguł przytoczonych w pkt 5 prowadzi do zakwestionowania swobody przepływu kapitału chronionej prawem Unii. Spółka ta twierdzi, że transakcje dotyczące papierów wartościowych spółek zagranicznych, dokonywane przez spółki podlegające opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych we Francji są traktowane w sposób mniej korzystny niż transakcje dotyczące papierów wartościowych spółek francuskich, ze względu na to, że sposób obliczania pułapu ulg podatkowych, których przyznanie jest przewidziane w zawartych przez Francję umowach podatkowych w celu wyeliminowania podwójnego opodatkowania dywidend wynikającego z ich opodatkowania, po pierwsze, przez państwo źródła dywidend, a po drugie, przez Francję, pozwala na jedynie niepełne odliczenie podatku pobranego przez państwo źródła od francuskiego podatku dochodowego od osób prawnych. Spółka ta powołuje się w tym względzie na wyroki Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 września 2015 r.

Miljoen, X i Société Générale, sprawy połączone C-10/14, C-14/14 i C-17/14 oraz z dnia 28 lutego 2013 r. Beker, C-168/11.

9. Conseil d'Etat zwraca uwagę, że reguły przytoczone w pkt 5 mają za przedmiot zrekompensowanie niekorzystnych skutków mogących wynikać z równoległego wykonywania kompetencji podatkowych, jakimi dysponują poszczególne państwa członkowskie, oraz że w celu dokonania tej kompensacji pułap odliczenia ustalany jest poprzez zastosowanie do dywidend ze źródeł zagranicznych opodatkowanych podatkiem u źródła przepisów prawa powszechnego zwartych w code général des impôts, przy czym koszty podlegające odliczeniu od kwoty tych dywidend przed pobraniem podatku u źródła są odliczane także w przypadku ustalania podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych należnym we Francji. Reguły są wyrazem podjętego przez Francję zobowiązania do rezygnacji, w tym przypadku całkowitej, z pobierania przychodów podatkowych, jakie państwo to mogłoby czerpać z opodatkowania dywidend ze źródeł zagranicznych podatkiem dochodowym od osób prawnych. Conseil d'Etat zwraca uwagę, że odliczenie ulgi podatkowej wyższej niż ta, która wynika z zastosowania tych reguł, mogłoby prowadzić nie tylko do takiej rezygnacji, lecz również do tego, że Francja ponosiłaby w całości lub w części ciężar podatku, jaki nakłada na te dywidendy państwo, w którym znajduje się ich źródło. **[Or. 7]**
10. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że wobec braku przyjętych przez Unię przepisów ujednoczających lub harmonizujących, państwa członkowskie pozostają właściwe do określania, w drodze umowy lub jednostronnie, kryteriów rozdziału kompetencji podatkowych oraz że zachowanie tego rozdziału jest uzasadnionym celem uznanym przez Trybunał (wyrok z dnia 17 września 2015 r., Miljoen, X i Société Générale, sprawy połączone C-10/14, C-14/14 i C-17/14, pkt 76). W szczególności, prawo Unii w obecnym stanie nie przewiduje ogólnych kryteriów służących rozgraniczeniu pomiędzy państwami członkowskimi kompetencji dotyczących zniesienia podwójnego opodatkowania w obrębie Unii. Zatem okoliczność, że zarówno w państwie członkowskim źródła dywidend, jak i w państwie członkowskim miejsca zamieszkania lub siedziby akcjonariusza, któremu one przysługują, rzeczony dywidendy mogą być przedmiotem opodatkowania, nie oznacza, że państwo członkowskie miejsca zamieszkania lub siedziby jest zobowiązane, na podstawie prawa Unii, przeciwdziałać niekorzystnym skutkom, które mogłyby wynikać z wykonywania rozdzielonej w ten sposób między obydwoma państwami członkowskimi kompetencji (wyrok wielkiej izby z dnia 14 listopada 2006 r., Kerckhaert i Morres, C-513/04, pkt 22; wyrok z dnia 10 lutego 2011 r., Haribo Lakritzen Hans Riegel i Österreichische Salinen, sprawy połączone C-436/08 i C-437/08, pkt 170). Jednakże jeżeli chodzi o wykonywanie władztwa podatkowego rozdzielonego w danym przypadku w ramach dwustronnych konwencji zapobiegających podwójnemu opodatkowaniu, państwa członkowskie są obowiązane do przestrzegania zasad Unii (wyrok z dnia 12 grudnia 2002 r., de Groot, C-385/00, pkt 94; wyrok z dnia 28 lutego 2013 r., Beker, C-168/11, pkt 34; wyrok z dnia 14 marca 2019 r., Jacob i Lennertz, C-174/18, pkt 25). Ściślej rzecz ujmując, o ile prawo Unii nie zobowiązuje państw członkowskich do dokonywania kompensacji

niekorzystnego traktowania będącego skutkiem opodatkowania kaskadowego wynikającego z równoległego wykonywania kompetencji podatkowych przysługujących poszczególnym państwom członkowskim, to w przypadku, gdy państwo członkowskie decyduje się na wprowadzenie takiej kompensacji, powinno ono korzystać z tej możliwości w sposób zgodny z prawem Unii (wyrok wielkiej izby z dnia 20 maja 2008 r., *Orange European Smallcap Fund*, C-194/06, pkt 47). Jednakże skoro konwencja w sprawie unikania podwójnego opodatkowania ma na celu zapobiegnięcie temu, aby ten sam dochód został opodatkowany przez każdą z dwóch umawiających się stron, a nie zagwarantowanie, aby opodatkowanie, któremu podlega podatnik w państwie będącym umawiającą się stroną, nie było wyższe, aniżeli byłoby ono w państwie będącym drugą umawiającą się stroną, to niekorzystne traktowanie pod względem podatkowym wynikające z rozdziału kompetencji podatkowych pomiędzy dwa państwa członkowskie (jedno jako państwo miejsca zamieszkania lub siedziby podatnika, a drugie jako państwo źródła rozpatrywanych dochodów), oraz różnice istniejące pomiędzy krajowymi systemami podatkowymi tych dwóch państw nie mogą zostać uznane za dyskryminację lub zakazane odmiennie traktowanie (wyrok z dnia 24 października 2018 r., *Sauvage i Lejeune*, C-602/17, pkt 28).

11. Wobec braku orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego zakresu uznania pozostawionego państwom członkowskim w sytuacji, gdy przyjmują one mechanizm unikania podwójnego opodatkowania stosowany do wypłaty na rzecz spółki będącej rezydentem państwa członkowskiego dywidend mających źródło w innym państwie, który to mechanizm polega na przyznaniu tej spółce ulgi podatkowej podlegającej odliczeniu (w granicach kwoty podatku odpowiadającej tym dywidendom w państwie jej siedziby), odpowiedź na zarzut podniesiony przez Société Générale zależy od ustalenia, czy w świetle art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, okoliczność, że stosowanie reguł przytoczonych w pkt 5 w celu zrekompensowania podwójnego opodatkowania dywidend wypłaconych spółce podlegającej opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych w państwie członkowskim jej siedziby przez spółkę mającą siedzibę w innym państwie, które to dywidendy, w wyniku wykonania przez to państwo przysługujących mu kompetencji podatkowych, podlegały opodatkowaniu podatkiem u źródła, może nieść ze sobą niekorzystne skutki w przypadku transakcji dotyczących papierów wartościowych zagranicznych spółek dokonywanych przez spółki opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych w [Or. 8] pierwszym państwie, wymaga, aby państwo to, po podjęciu decyzji o zrekompensowaniu podwójnego opodatkowania, podjęło środki dalej idące niż rezygnacja z pobierania przychodów podatkowych, jakie mogłoby czerpać z opodatkowania rozpatrywanych dywidend podatkiem dochodowym od osób prawnych?
12. Kwestia ta ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu zawisłego przed Conseil d'Etat oraz stwarza poważną trudność związaną z wykładnią. Należy wobec tego zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na

podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zawiesić postępowanie w przedmiocie skargi kasacyjnej wniesionej przez spółkę Société Générale do czasu wydania przez Trybunał orzeczenia.

POSTANAWIA:

Artykuł 1: Postępowanie w sprawie skargi wniesionej przez spółkę Société Générale zostaje zawieszono do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w przedmiocie następującego pytania: czy w świetle art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, okoliczność, że stosowanie reguł przytoczonych w pkt 5 niniejszego orzeczenia w celu zrekompensowania podwójnego opodatkowania dywidend wypłacanych spółce podlegającej opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych w państwie członkowskim jej siedziby przez spółkę mającą siedzibę w innym państwie, które to dywidendy, w wyniku wykonania przez to państwo przysługujących mu kompetencji podatkowych, podlegały opodatkowaniu podatkiem u źródła, może nieść ze sobą niekorzystne skutki w przypadku transakcji dotyczących papierów wartościowych zagranicznych spółek dokonywanych przez spółki opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych w pierwszym państwie, wymaga, aby państwo to, po podjęciu decyzji o zrekompensowaniu podwójnego opodatkowania, podjęło środki dalej idące niż rezygnacja z pobierania przychodów podatkowych, jakie mogłoby czerpać z opodatkowania rozpatrywanych dywidend podatkiem dochodowym od osób prawnych?

Artykuł 2: Niniejsze orzeczenie zostanie doręczone spółce Société Générale, ministre de l'action et des comptes publics oraz sekretarzowi Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Kopia orzeczenia zostanie skierowana do Premier ministre (premiera) oraz do Sekretarza Generalnego Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju. [Or. 9]

[...] [informacje dotyczące narady]

[...] 24 kwietnia 2019 r.

[...]

[...] [sygnatariusze] [...] [klauzula wykonalności]

[...]